

kunde vise sig hos Obersten. Saaledes kom han en Aften ind i en Kafe ved Kongens Nytorv og stødte her paa Fritjof, hvem han ikke havde set siden hin Samtale efter Orgiet i „Gryden“, da den lodne Kæmpe i Drukkenskab havde aabenbaret sig som en spag og skælvende Konfirmand. Nu tronedede han atter her i al sin Kunstnermajestæt som det talende Midtpunkt i en Kres af unge, tavse Skønhedsdyrkere, der alle ligesom han var klædt i Selskabsdragt og sad og drak Sodavand og Kognak efter en Grosserermiddag. Han havde skubbet sin store, graa Rubenshat bag ad Nakken og hvilede Hænderne paa Knappen af en frygtindgydende Bambusstok, der var plantet mellem hans fremstrakte Ben.

„Guds Død! Er det ikke Salomons unge Aladdin!“ udbrød han ganske højt, da Per kom ind, og hilste ham med en naadig Haandbevægelse. „Hvor har Lampens Aand haft Dem henne i saa lang Tid? — Sid hos!“

Men Per følte ingen Lyst til at blive optaget i det Selskab og tog Plads for sig selv ved et Bord ved Siden af. Paa Fritjofs fornyede Spørgsmaal om, hvorfor han havde været usynlig saa længe, svarede han kort, at han havde været optaget af Arbejde.

Fra Fritjofs store Legeme udrullede en olympisk Latter.

„Ja, det er sandt! De hører jo ogsaa til disse moderne Nytte-Mennesker, som Nathan er begyndt at gøre Skrabud for. Jeg takker! — Saa har De maaske været beskæftiget med at tappe Vandet af en eller anden af vore uskyldige Smaasøer — hva’? Eller De har maaske fundet paa at hugge Møens Klint op i Skærver og lave Mørtel af den? Eller paa hvilken anden Maade har De gjort Dem for-